

Hvad bliver alternativet til jobcentrene?

ARBEJDSMARKED

DORTE SCHJØNNING ANDERSEN,
SEKRETARIATSCHEF I LANDSFORENINGEN
ARBEJDE ADLER

GAD VIST om nedlæggelse af Jobcentrene var et af de punkter, det var lettest at indgå aftale om, da SVM-regeringen slog søm i det nye regeringsgrundlag? I hvert fald har jobcentrene i årevis trukket et trist spor af dårlige sager og negativ presse efter sig, og politisk er de blevet svære at stå på mål for. Nu skal beskæftigelsesindsatsen så rekonstrueres, og jobcentrene nedlægges.

Regeringens mål er, at de ledige skal hurtigere i arbejde, og udgifterne til beskæftigelsesindsatsen skal reduceres med 3 mia. kr. i 2030. Fremover skal akasjer og private leverandører først og fremmest hjælpe de ledige, som kun kortvarigt står uden arbejde. Regeringsgrundlaget nævner så: »Den øvrige beskæftigelsesindsats skal i højere grad prioritere de borgere, der har større udfordringer med at finde et job.

De skal i stedet omfattes af mere værdige indsatser med større effekt«. Hjemløse og andre socialt udsatte mennesker er en del af denne gruppe.

PÅ ARBEJDE ADLERS forsorgshjem for hjemløse har vi rigtig af erfaring med, at der findes ressourcer, motivation og arbejdsevne hos rigtig mange af vores beboere. Vi ved desværre også, at selv de gode eksempler på samarbejde mellem borger, jobcenter og forsorgshjem kun

Set fra dette perspektiv er nedlæggelse af jobcentrene ikke nødvendigvis en kærkommen løsning

sjældent bringer socialt udsatte i fast tilknytning til arbejdsmarkedet. For det er svært at finde jobs med den kombination af tilpassede krav, fleksibilitet og oplæring, der kan være nødvendig. Derudover er det en udfordring i sig selv, at både det offentlige og det private arbejdsmarked har nedlagt hoved-

parten af de jobs, hvor borgere med få eller ingen formelle kompetencer kan bidrage i praktiske opgaver eller servicefunktioner. Jobtyper, som især er velegnet til at hjælpe udsatte uden formel uddannelse ind på arbejdsmarkedet.

sempel automatisk gavne de ledige, at vi vælter et bureaukrati for at opbygge et nyt system omkring nogle andre aktører? Hvordan vil man definere snitfladen mellem de borgere, som 'kan selv', og de borgere, som skal have tilbudt den (mere håndholdte?) offentlige støtte til at komme i arbejde? For de hjemløse i særdeleshed bliver det også afgørende, hvordan den nye kommunale beskæftigelsesindsats kan fungere for borgere, som befinder sig på institutioner langt væk fra deres hjemkommune.

ENDVIDERE giver enhver rekonstruktion anledning til at overveje, hvilke positive elementer i det gamle system man risikerer at miste i rekonstruktionens turbulens. Vil kommunerne for eksempel kunne fastholde de kompetente beskæftigelsesmedarbejdere, indtil der er opbygget et nyt dueligt offentligt system for de mest udsatte ledige? Og hvor lang tid vil der gå, før virksomheder og civilsamfund har opnået kendskab og kompetencer til at samarbejde med den rekonstruerede beskæftigelsesindsats?

Spørgsmålene står i kø, og svartiden vil formentligt være lang. Hvad vil der ske, mens vi venter på de nye tider? Vil de ledige – og de udsatte i særdeleshed – få gavn af forandringen, og vil vi som samfund faktisk spare penge?